

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Hannover, Emil Viggo FRA: Lange, Julius Henrik (1888-01-26)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Hannover, Emil Viggo FRA: Lange, Julius Henrik (1888-01-26)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 237. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000205.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lange, Julius Henrik, *Breve fra Julius Lange,*

TIL KUNSTHISTORIKEREN E. HANNOVER (i

Dresden

).

Kbhvn., 26. Jan. 1888.

Kære Ven!

Jeg skylder Dem en Tak for Deres venlige Brev, ja endog en Nytaarshilsen tror jeg ikke, at jeg har faaet sendt Dem. Her har De den med mine oprigtigste og bedste Ønsker, og tillige med gode Forhaabninger ; thi det forekom mig meget smukt og lovende, hvad De fortalte mig om Deres Arbejde. Jeg beder Dem jævnlig lade mig høre fra Dem og ikke være for stræng, hvis mine Svar ikke indløbe fuldkommen regelmæssig: de komme i hvert Fald nok. Dengang Vorherre skabte alting »efter Tal, Maal og Vægt« (som der staar i Bibelen), kom jeg desværre til at danne en beklagelig Undtagelse. Der kom noget uordentligt ind i min Natur, noget, som saa vanskelig kan rette sig efter Almanak og Klokkeslet, uagtet jeg forsikrer Dem, at jeg nærer den dybeste Ærefrygt for disse to Stormagter i Livet og ingenlunde mangler god Villie til at underkaste mig dem.

Nu har De vel set Kunstbladet, saa meget niere som De selv har skrevet en Artikel i det. Jeg læste Deres »Lenbach« med Fornøjelse, den syntes mig at være det bedste, jeg har set af Dem. Men er det rigtigt, at Rembrandt brugte Asfalt? Det var mig paafaldende, da jeg læste det. Jeg talte med Madsen derom ; han mente heller ikke, at De havde Ret. Selv kender jeg jo ikke af Erfaring Suppens Tillavning; men det forekommer mig ikke, at Rembrandts Suppe smager af Asfalt.

Dolken¹ blev sendt til Berlin til Bodes og hans bekendtes Erklæring. Det var et Smæk for mig. Den viste sig virkelig at være Imitation i hvidt Messing i Stedet for Sølv. Bode fandt heller ikke, at den var »im Sinne der Renaissance gedacht« — deri tillader jeg mig at være ganske uenig med ham. Den Dolks Historie er endnu ikke afsluttet. Det glædede mig, og jeg paaskønner oprigtig, at Madsen, efter at jeg havde tabt Slaget, stillede sig frit og uforbeholdent paa min Side og erklærede, at han havde taget fejl, men ogsaa fastholdt Kompositionens Ægthed. Jacobsen har taget Sagen paa en fuldkommen s. 238gentlemansmæssig Maade ligeoverfor mig. Men næsten ubegribeligt er det, at ingen i Danmark, end ikke Guldsmede, har betvivlet, at det var »drevet Sølv«.

Hvad siger De om min Polemik om de gamle Møbler¹?

Vær rolig for, at jeg ikke skal forstyrre Dem i Deres ømme tête-à-tête med det 18. Aarh.! Jeg ønsker naturligvis ogsaa, at De skal afslutte Deres Arbejde derom, og glæder mig til Udbyttet deraf. Naar man har taget alvorlig fat paa en Sag, skal man naturligvis ikke afbryde sit Forhold til den. Men jeg haaber, at Livet i en Verdensstad alligevel vil indskærpe Betydningen af det universellere. Tænk Dem min Forvovenhed: jeg mener at have fundet nye Synspunkter for Betragtningen af — — — — Laokoon!! Ikke sandt: det gaar virkelig for vidt. Men det kan vi altid tale om (det gyser i Dem ved Tanken!).

Deres hengivne

Jul. Lange.